

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 12

Η ΠΑΡΘΕΝΟΜΗΤΩΡ

Εἰς δέκα καὶ τρεῖς στίχους τοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ γινώσκειται τὸ πρῶτον ἐν ταῖς λεπτομερείαις του τὸ ὥραιότερον τῶν γεγονότων τῆς ἱστορίας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέλαμψεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ χριστιανικὸς ἥλιος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὴν πλήρωσιν τῆς ἐπὶ τόσους ἀγωνιώδεις αἰῶνας προσδοκωμένης θείας ἐπαγγελίας: εἶνε ὁ μεταξὺ τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς παρθένου Μαρίας τῆς Ναζαρέτ διαμειφθεὶς πλήρης χάριτος καὶ μυστηρίου ἐκεῖνος διάλογος, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε τὴν βᾶσιν καὶ τὴν ἀφετηρίαν τῆς πίστεώς μας. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τοὺς στήμονας τῆς περὶ τοῦ ἀγγελικοῦ ἐκείνου εὐαγγελισμοῦ ἀφηγήσεως ὁ οἰκειότερας ἔχων σχέσεις πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς γυναῖκας τρίτος εὐαγγελιστὴς εἶχε λαβὼν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τῆς παρθένου μόνη ἐκεῖνη ἦτο δυνατόν νὰ ἐκφράσῃ μίαν μοναδικὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς πείραν, διότι τοιοῦτο γεγονός, ἐν τῇ φυσικῇ ροῇ τῶν πραγμάτων, εἶνε καὶ ἀδύνατον, καὶ ἀπαράστατον, καὶ ἀπερίγραφτον.

«Παρθενομήτωρ», «Θεοτόκος» καὶ «Θεομήτωρ»,—ἰδοὺ αἱ ἔννοιαὶ τὰς ὁποίας συνέδεσε πρὸς τὸ μυστήριον τῆς περὶ τὸν ἄνθρωπον θείας οἰκονομίας ὁ εὐαγγελικὸς πρὸς τὴν παρθένον Μαρῖαμ ἀσπασμὸς, τοσοῦτον δὲ πλοῦτον ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν αὐτὰ ἐμπεριέλαβον, ὥστε, μολονότι ὀλίγιστα περὶ τῆς ἄειπαρθένου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ μετέδωκεν εἰς τὰς χριστιανικὰς γενεὰς ἡ εὐαγγελικὴ ἱστορία, ἐν τούτοις καὶ μόνη ἡ ἐν τῷ διαλόγῳ τούτῳ θέσις καὶ εἰκὼν τῆς παρθένου τῆς Ναζαρέτ ἤρκεσεν ἵνα ἐν τῷ Χριστιανισμῷ τεθῇ αὕτη εἰς ὃ ὕψος ἔκτοτε βλέπουσιν αὐτὴν οἱ πιστοί. Εἰς τὸν πλοῦτον τοῦτον ὀφείλονται τὰ μυρία ἐπίθετα, δι' ὧν ἡ χριστιανικὴ εὐσέβεια ἀνέκαθεν γεραίρει αὐτὴν καὶ μεγαλύνει,

εἰς αὐτὸν ὀφείλεται καὶ τὸ διὰ τῆς ποικίλης εἰκονογραφήσεως πολυπαραστάτον τῆς μητροπαρθενικῆς ἀγνότητος καὶ ἀγιότητος. Ἡ ἀειπάρθενος Θεομήτωρ ἴσταται εἰς τὸ σημεῖον τὸ μέσον μεταξὺ κτίσματος καὶ Δημιουργοῦ, ἐνθα ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ Θεὸς διαχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἅμα ἐφύπτονται. Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶνε ἀσύλληπτον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ἡ παρθένος τῆς Ναζαρέτ ὡς Θεομήτωρ τυγχάνει ἀσύλληπτος. Διότι δὲν εἶνε μία τῶν πολλῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐδὲ καὶ ἐν τῷ χορῷ τῶν ἁγίων *prima inter pares* εἶνε ἰδιότυπος καὶ ἰδιόθετος, διότι εἶνε «ὑψηλότερα καὶ πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν», «τιμιωτέρα τῶν χειρουβιμ καὶ ἐνδοξοτέρα τῶν σεραφείμ», ὅθεν καὶ ἀποτελεῖ «ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς» καὶ «βάθος δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς».

Ἐξαιρουμένων τῶν περὶ τῆς «Θεοτόκου» δογματικῶν συζητήσεων, περὶ ἧς ἠσχολήθη ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος—καὶ αἵτινες προέκυψαν κυρίως ἐκ τοῦ προκαλέσαντος ταύτην χριστολογικοῦ ζητήματος—ἡ θεολογία δὲν εἶχε λόγους νὰ ἐπασχοληθῇ περὶ τὸ πρόσωπον τῆς Παρθενομήτορος· ἡ θέσις ὅμως ἦν αὕτη κατέχει ἐν τῇ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας, συνεχισθείση ἀδιαλείπτως ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ συνειδήσει, εἶνε ὄντως μοναδική. Τὸ ἡμῖς σχεδὸν τῆς λειτουργίας εἶνε ἀφιερωμένον εἰς τὴν «παναγίαν, ἄχραντον Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον Μαρῖαν», τὸ δὲ παρθενομητρικὸν αὐτῆς πρόσωπον ἀπετέλεσε τῆς ἱερᾶς εἰκονογραφίας τὸ πλουσιώτατον θέμα πρὸς μόνην αὐτὴν ἀποτεινόμεθα διὰ τοῦ «σῶσον ἡμᾶς» ὡς τὴν μόνην «μεσίτριαν», τὴν «μεγάλην παρηγοσίαν πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς κεκτημένην». Ὁ δὲ Ἀκάθιστος εἶνε ἐν ἀνεξάντλητον μεγαλυνάριον, δι' οὗ ἐξαιρεται τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τοῦ διὰ τοῦ ἀγγέλου θείου εὐαγγελισμοῦ καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος «ξέ-νου τόκου».

Τὴν ἐξήγησιν τῆς τηλικαύτης πρὸς τὴν Παρθένον τιμῆς τῆς Ἐκκλησίας παρέχει Ἀμβρόσιος ὁ Μεδιολάνων ἐν αἷς ἐπιστολαῖς του ὁμιλεῖ περὶ παρθενίας. Τὴν παρθενίαν τῆς Ἀειπαρθένου ὁ ἱερός Ἀμβρόσιος ἐρμηνεύει ὡς φαινόμενον ἰδίας χάριτος, ἰδιαζούσης εἰς μόνην τὴν Μαριάμ, καὶ παραγούσης τὸ μέγα δῶρον τῆς ἠθικῆς σωφροσύνης. Τὸ ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰσαχθὲν εἰς τὸν κόσμον νέον εἶνε ἡ οὐσία τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας ἐγκειμένη εἰς τὴν σφύρα ἀγνότητος, ἐφ' ὅσον δὲ τὸ κέντρον καὶ ἡ πηγὴ τοῦ δώρου τούτου εἶνε ἡ κεχαριτωμένη Ἀειπαρθένος Θεομήτορ, αὕτη ταυτίζεται πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ οὐσία τῆς ἐκκλησιαστικότητος ἐγκείται εἰς τὸ ἄσπιλον καὶ τὸ ἄφθορον, τὸ δὲ καθιστῶν τὸν ἄνθρωπον μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀγνότης, λαμβάνεται παρὰ τῆς Θεομήτορος. Οὕτω—κατὰ τὸν Ἀμβρόσιον—ἡ Παρθένος Μαρία ἀποβαίνει ὁ φορεὺς τῆς Ἐκκλησίας· ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἡ Παρθένος καὶ ἡ Παρθένος εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Καὶ ἐν αὐτῇ μάλιστα τῇ Παλ. Διαθήκῃ ἡ Μαρία τῆς Ἐξόδου (ιε', 20) ὑπῆρξεν εἰκὼν καὶ τύπος τῆς Ἐκκλησίας, «ecclesiae specimen».

Τοιαύτην ἔσχεν ἀπήχησιν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Παρθένου Μαριάμ.

Ὁ μεταξὺ τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς παρθένου τῆς Ναζαρέτ συναφθεὶς διάλογος ἀποτελεῖ τὸ γενέσιον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ μὲν ὡς πληρωσις τῆς θείας περὶ λυτρώσεως ἐπαγγελίας, τὸ δὲ ὡς ἀφετερία τῆς νέας καὶ ὀριστικῆς τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας καμπῆς. Εἶνε ἐν τῷ ἅμα τέλος καὶ ἀρχή. «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν· ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά». Λήγει εἰς αὐτὸν ἡ «παλαιότης γραμματος» καὶ ἄρχεται ἡ «καινότης Πνεύματος». Ὁ Εὐαγγελισμὸς ἀποτελεῖ τῆς χριστιανικῆς πίστεως τὸν θεμέλιον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀγγελικῆς ἐπισκέψεως ἠνεώχθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ ἀπλούστερος, εὐθύτερος καὶ ἀνθρωπινώτερος δρόμος πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τιμὴν τῆς Ἀειπαρθένου Θεομήτορος, ὡς φρουροῦ τῆς περὶ τῆς Ἐνσαρκώσεως χριστιανικῆς διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο τὸ ὄνομα τῆς «Μαρίας τῆς Παρθένου» ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ «Πνεύματος τοῦ Ἁγίου» τηρεῖται καὶ θὰ τηρηθῆ εὐλαβῶς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἐν τῷ Συμβόλῳ

τῆς πίστεως, καὶ ἡ Μαριάμ, ἡ διὰ τῆς ἐπ' αὐτὴν ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποβάσα Θεοδόχος, ἔσσει ὑπὸ τῶν πιστῶν θὰ γεραιρεται ὡς «κλιμαξ ἐπουράνιος, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεὸς» καὶ ἅμα ὡς «γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν».

Η ΥΠΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Δι' ὅσον ἐλέχθησαν ἕως τοῦδε ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Δημιουργὸς εἶχε προσχεδιάσει τὸ σύμπαν, δῆλα δὲ, ὅταν τὸ ἐδημιούργει, προσεγνώριζε τὴν μέλλουσαν ἱστορίαν του. Ὅτι ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μέχρι τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ ἐν μόνον ἀπομένει βῆμα, εἶναι φανερότατον.

Ἄς ἴδωμεν τώρα ὁποῖος εἶνε ὁ Θεὸς οὗτος.

α) Ἡ ἐννοία τῆς λέξεως Θεός.

Ἐν ὄν τὸ ὁποῖον εἶνε ἰκανὸν νὰ προσχεδιάσῃ θὰ τὸ χαρακτηρίσωμεν ὡς *προσωπικὸν ὄν*· Θεὸς δὲ εἶνε τὸ ὄνομα ποὺ δίδομεν εἰς τὸ Προσωπικόν ὄν, τὸ ὁποῖον ἐσχεδιάσε καὶ ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν.

Πρὶν ὅμως προσχωρήσωμεν ἀνάγκῃ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ ὄρος *προσωπικὸν ὄν* ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, πολλοὶ δὲ παραδέχονται ὅτι περιέχει τὰς τρεῖς ἐννοίας τῆς νοήσεως, τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς βουλήσεως. Αἱ ἐννοιαὶ ὅμως αὗται φαίνονται περιεχόμεναι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ σχεδίου, διότι, ὅταν σχεδιάζω καὶ τι, πρῶτον τὸ σκέπτομαι, ἔπειτα τὸ θέλω καὶ κατόπιν τὸ ἐκτελῶ.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὄν *προσωπικόν*, θὰ τὸ ἐξετάσωμεν περαιτέρω· ἂν ὅμως ἀπὸ τώρα τὸ δεχθῶμεν, ἔχομεν ἐν ἄλλο καὶ ἀνεξάρτητον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς *προσωπικότητος* τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ Δημιουργὸς εἶνε ὁ καθ' ὅσον ὅτιονδήποτε τρόπον παραγαγὼν τὸν ἄνθρωπον μὲ ὅλας τὰς ιδιότητάς· δὲν εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ εἶνε ἐν ἄπλῳ ἀπρόσωπον ὄν ἢ μία Δύναμις ἀπλή, ἀφοῦ εἰς τὸ αἷτιον ὀφείλονται τὰ ἀποτελέσματά του. Ἐλεύθερος λοιπὸν καὶ λογικὸς ἄνθρωπος δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὀφείλεται εἰς μίαν Δύναμιν μὴ ἐλευθέρην καὶ μὴ λογικὴν. Ἄν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εἶνε *προσωπικόν ὄν*, καὶ ὁ Ποιητὴς του πρέπει νὰ εἶνε πρόσωπον. Δύναται βεβαίως νὰ εἶνε (καὶ πιθανῶς εἶνε) καὶ ἀνώτερον τούτου, δὲν δύναται ὅμως νὰ εἶνε *κατώτερος*.

Ἐπ' ἴσης δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ νοῦς καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν κάμνουν νὰ ᾔησεν ὄν *προσωπικόν*, δὲν δύναται νὰ ἀνακαλυφθῶν δι' οἰωνοδῆποτε φυσικῶν μέσων, αὕτη δ' εἶνε ἡ ἀπάντησις διὰ τοὺς λέγοντας ὅτι δὲν εἴμποροῦμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸν Θεὸν διὰ μέσων φυσικῶν. Διότι θὰ ἦτο καταπληκτικὸν τὸ ἐναντίον. Ἄλλὰ μολοντί τὸ τηλεσκόπιον δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἴρῃ Θεὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καθ' ὅσον τρόπον ἐπ' ἴσης οὐδὲ τὸ μικροσκόπιον εἴμπορεῖ νὰ εἴρῃ νοῦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἐν τούτοις περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐκατέρου δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βεβαίωτατοι ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων λόγων. Καὶ διὰ νὰ παραστήσωμεν τὸ πρᾶγμα κοινότερον· ὅτι

βλέπομεν εἶνε ἡ οἰκία, ὄχι ὁ ἔνοικος. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις.

β) Δύο κατηγορήματα τοῦ Θεοῦ.

Πρόκειται τώρα νὰ ἐξεικασθῶμεν λεπτομερέστερον δύο ἀπὸ τὰ κατηγορήματα τοῦ Θεοῦ: τὴν *Σοφίαν* καὶ τὴν *Δύναμιν*, ἀμφοτέρω περιεχόμενα εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Προσωπικοῦ ὄντος πού εἶνε ἱκανὸν νὰ προσχεδιάσῃ. Διότι *σχεδιάζειν* σημαίνει, ὡς εἶδομεν, ἐλευθέρως ποιεῖν τι, τοῦτο δὲ συνδυάζεται πρὸς τὴν πρόβλεψιν τοῦ μέλλοντος νὰ ἐπακολουθήσῃ ἀποτελέσματος. Ὡστε ἐν προσωπικὸν ὄν πρέπει κατ'ἀνάγκην νὰ ἔχη ἀφ' ἑνὸς μὲν νοῦν δυνάμενον νὰ προβλέπῃ καὶ σχηματίζῃ κάποιον σχέδιον, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἐλευθερίαν ἢ δύναμιν πρὸς πραγματοποίησίν του. Ἄλλως λέξεσι πρέπει νὰ ἦνε προικισμένον μὲ σοφίαν διὰ νὰ σχεδιάσῃ καὶ μὲ δύναμιν διὰ νὰ ἐκτελῇ. Λαμβανομένων δ' ἅπ' ὅψιν τῆς ἐκτάσεως τοῦ σύμπαντος καὶ τῆς ποικιλίας τῶν ὀργανισμῶν του, ὡς μόνον λογικὸν συμπέρασμα ἐξάγεται, ὅτι ὁ Δημιουργὸς κέκτηται τὰ δύο ταῦτα κατηγορήματα εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν, οὕτως, ὥστε νὰ νοητῆ *Πάνσοφος* καὶ *Παντοδύναμος*.

Ἐνδιαφέρει ὁμοῦς νὰ σημειωθῇ ἡ ἔννοια τῶν λέξεων τούτων. Οὕτω, *Παντογνώστης* σημαίνει τὸν κατέχοντα πᾶσαν δυνατὴν γνῶσιν. Ἡ μόνη γνῶσις ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ἀδύνατος εἶνε τὸ τί μέλλει νὰ κάμῃ ἐν ἐλευθέρῳ ὄν, εἶδομεν δὲ ἤδη ὅτι τοιαύτη γνῶσις δὲν εἶνε ἐν τῇ φύσει τῶν πραγμάτων ἀδύνατος. Ὡστε δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς τοῦτο περιορισμὸς.

Τὸ πρῶγμα ὁμοῦς διαφέρει ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν *Παντοδύναμος*. Ἡ λέξις σημαίνει, ὅπως εἶπομεν, ὄν κατέχον πᾶσαν δυνατὴν δύναμιν, ἱκανὸν δηλαδὴ νὰ πράξῃ πᾶν ὅτι δὲν εἶνε ἀδύνατον. Οἱ χριστιανοὶ βεβαίως δυνατόν νὰ εἴπουν ὅτι πάντα δυνατὰ ἐστι τῷ Θεῷ· ἀλλ' ἐφ' ὅσον Ἐκεῖνος πού τὸ εἶπεν ἤρχισε μίαν τῶν προσευχῶν Του μὲ τὰς λέξεις *εἰ δυνατόν ἐστι* (παρελθέτω τὸ ποτήριον κλ.), τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ληφθῇ ἐν τῇ εὐρουτάτῃ ἔννοιά του. Τῆς λέξεως δὲ ἀδύνατον λαμβανομένης ἐν τῇ κυριολεξίᾳ τῆς, οὐδένα λόγον ἔχομεν νὰ δεχώμεθα ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ πράττῃ ἀδύνατα πράγματα: π. χ. ἐν τρίγωνον μὲ ιδιότητας κύκλου ἢ ἕνα ἄνθρωπον ἐλευθέρου μὲν νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δύο ἐνδεχομένων, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ὁμοῦς συγχρόνως νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἕτερον.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ δύο μεγάλα κατηγορήματα τοῦ Θεοῦ: ἡ *Σοφία* καὶ ἡ *Δύναμις*. Ὑπάρχει καὶ ἐν τρίτον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξετασθῇ κατόπιν. (Τ. W.)

Η ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΜΒΩΝΟΣ

Γ'.

Τὸ *Κήρυγμα* τῆς *Μεγάλης Ἑβδομάδος*.

Ἡ ὅλη ἄσματικὴ ἀκολουθία εἰς Μεγάλης ἑβδομάδος εἶνε ἐξόχως διδακτικὴ καὶ τὸ μήκος δὲ τῶν ἱερῶν τελετῶν εἶνε κατ' αὐτὴν ἀρκετὰ μέγα, ὥστε νὰ θεωρεῖται ἐπὶ τινων περιττὴ ἢ διὰ τοῦ κηρύγματος πρόσθετος καταπόνησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαιρέσει τῆς Μεγ. Παρασκευῆς, καθ' ἣν ἐπε-

κράτησεν ἡ ἀνάγκη τῆς πάσης θυσίας ἐξασφαλίσεως τοῦ σχετικοῦ λογιδρίου. Πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην—ὅσον καὶ ἂν ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὑπαγορευομένη ἐκ λόγων πρακτικότητος—δὲν εἶναι δυνατὸν, νὰ συμφωνήσωμεν, πρῶτον μὲν διότι δὲν εἶναι ὀλόκληρον τὸ ἐκκλησίασμα ἱκανὸν νὰ ἐπωφεληθῇ πάντων τῶν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως διδασκασμάτων καί, ἄρα, ἢ εἰς γλώσσαν προσιτὴν ἀνάπτυξις αὐτῶν χάριν τοῦ λαοῦ εἶναι καὶ σκόπιμος καὶ ἀναγκαῖα, δεύτερον δὲ διότι εἶναι δυνατόν πάντοτε, μὲ τὴν ἀνάλογον τῶν πραγμάτων οἰκονομίαν, νὰ εὐρεθῇ ὁ χάριν τοῦ κηρύγματος ἀπαραίτητος χρόνος, χωρὶς τοῦτο ν' ἀποτελέσῃ πρόσθετον τοῦ ἀκροατηρίου καταπόνησιν. Ζήτημα πάντως, ἐπὶ τέλους, τοῦ κηρύσσοντος εἶναι τὸ ἂν θὰ κουράσῃ ἢ ἂν, τοῦναντίον, θὰ ἀνακουφίσῃ διὰ τῶν λόγων του τὸ ἐκκλησίασμα, τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὰς ἰδιαιτέρας κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ψυχολογικὰς συνθήκας.

Ἐφ' ὅσον τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δὲν θ' ἀποτελῇ ἀφοριστὴν πρὸς ἐπίδειξιν γνώσεων κενῶν καὶ ἠητορείας ἀσκότου, ἀλλὰ θὰ ἐναρμονίζεται πρὸς τὸν ὅλον ἐξόχως ἐπιβλητικὸν χαρακτῆρ τῶν ἑορτῶν τοῦ τιμίου Παθους, ὄχι μόνον δὲν θὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ κουράσῃ τὸν ἀκροατὴν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἀναμφισβήτητον τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος συγκίνησιν τὴν ἐκ τῶν ἱερῶν ἱσμάτων, τῶν ἁγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς ὀλης τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῶν ἡμερῶν τούτων διατάξεως. Ἀκριβῶς δέ, ἂν ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ὀφείλῃ ν' ἀποτελῇ τὸ κέντρον τοῦ κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν Θ. Κηρύγματος, τὸ Κήρυγμα τοῦτο περὶ τοῦ παθόντος καὶ σταυρωθέντος Χριστοῦ ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην θὰ ἔχῃ πλουσίας τὰς ἱεράς ἀφορμὰς διὰ ν' ἀναπτύχῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ.

Δὲν εἶναι σκοπὸς μας ἐνταῦθα νὰ παρασχωμεν οἰασθήποτε πρὸς τοὺς κηρύσσοντας συμβουλὰς, οὔτε καὶ συνταγὴν καμμίαν νὰ ὑποδείξωμεν σχετικὴν πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦτο καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἐπιτακτικώτερον καθίσταται ἀκριβῶς καθ' ἃς στιγμὰς ἢ περὶ τὸ ἀκροατήριον ἀτμόσφαιρα δημιουργεῖ προδιάθεσιν ἱκανὴν νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν καρποφορίαν τοῦ λόγου. Ἄξιον ἰδιαιτέρας σημειώσεως, ἐν τούτοις, νομίζομεν τὸ ὅτι κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν ἁγίων Παθῶν ἔχομεν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναζωγραφίσωμεν ἐνώπιον τῶν ἀκροατῶν μας ὀλόκληρον τὴν θεϊαν περὶ τὸν Γολγοθᾶν τραγωδίαν καὶ «κατ' ὀφθαλμοὺς» νὰ παραστήσωμεν εἰς τὴν διάνοιαν τῶν πιστῶν τὸν Ἐσταυρωμένον Λυτρωτὴν, τοῦ ὁποίου πολὺ συχνὰ χάνεται ἀπὸ τὰ κηρύγματά μας ἡ ἱερὰ προσωπικότης, διὰ νὰ δοθῇ—ὡς μὴ ὄφειλε—περισσότερα θέσις εἰς ζητήματα, τὰ ὁποία, ὅσον καὶ ἂν εἶναι μεγάλα καὶ σπουδαῖα, δὲν θὰ ἐπιλυθῶν ὁμοῦς ποτὲ δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔχῃ ἤδη γνωρίσει τὸν Λυτρωτὴν.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἴσως, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ὑπῆρξεν, εἰς παρελθούσαν τοῦλάχιστον ἐποχὴν, τόσον ἰσχνὸν τὸ περὶ τῆς θείας ἀπολυτρώσεως κήρυγμα ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἐκκλησίᾳ, ὥστε νὰ παρέχεται ἢ ἐντύπωσις ὅτι ἐλησμονήσαμεν τὴν σωτήριον ταύτην διδασκαλίαν, ἐπὶ τῆς ἐντυπώσεως δὲ ταύτης πολλὰ

ἠκοδόμησεν ἀτυχῶς ἢ προκατάληψις τῶν ἀγνοούντων τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ οὐκ ὀλίγα θύματα ἐκέρδισε τῶν ἀντιπάλων τῆς ἡ δραστηριότητος. Διὰ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάς—ἰδιαίτερος αὐτῆ—να μὴ χρησιμοποιηθῆ διὰ τὴν ὅλως ἰδιάζουσαν προσέλκυσιν τῆς προσοχῆς τῶν πιστῶν ἐπὶ τὸ Θεῖον Πάθος, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ ἰδιάζων σκοπὸς καὶ χαρακτηρητικῆς ὄλης λατρείας τῶν ἁγίων τούτων ἡμερῶν. Διὰ τὴν νὰ μὴ παρακολουθηθῆ ὁ Κύριος «ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ ἐκόνσιον Πάθος» καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἐπιλείου διατριβῆς Του, τὰς ὁποίας, εὐτυχῶς, τόσον πλουσίως μᾶς διέσωσαν οἱ ἱεροὶ εὐαγγελιστοί; καὶ διὰ τὴν νὰ μὴ δοθῆ ἢ προσήκουσα θέσις εἰς τὰς τελευταίας ἐκείνας διδασκαλίας Του, τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία τόσον ἐπικαίρως μᾶς ὑπομνήσκει; Διὰ τὴν καὶ τὸ κήρυγμά μας νὰ μὴ κορυφωθῆ εἰς τὸ σημεῖον, τοῦτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς, ἀφ' οὗ ὁλόκληρον τὸ ἄλλο περιεχόμενον τῆς δημοσίας μας λατρείας φθάνει κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸ κατὰ κράτος τῆς ἐξάρσεως καὶ τῆς δραματικότητος τῆς διδασκαλίας;

Ἄρχει πρὸς ἐξοικονομήσιν τοῦ ἀπαιτουμένου καιροῦ ἢ ἀνάλογος τακτοποίησις τῆς διαρκείας τοῦ μέλους τῶν ἱερῶν ἑσμάτων, πρὸς ἀποτελεσματικώτερον τοῦ καιροῦ τούτου δὲ χρησιμοποίησιν ἀπαιτεῖται ἀνύστακτος ἢ προσοχὴ τοῦ κήρυκος καὶ ἐνδελεχῆς ἢ προετοιμασία, πρὸ παντὸς ὅμως ἢ βαθυτάτη ἀπὸ μέρους αὐτοῦ βίωσις τῶν ἱερῶν ἀληθειῶν, τῶν ὁποίων τὸ κέντρον ἀποτελεῖ ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου.

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ

ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΑΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΚΙΑΘΟΥ

[6]

Ἡ Μονὴ τῆς Θεοτόκου ταχέως ἤχθη εἰς ἀκμὴν. Οἱ ἐν αὐτῇ μονάζοντες ἀνῆλθον εἰς 80 καὶ διεκρίνοντο πάντες διὰ τὴν εὐσεβειάν των. Ἡ περιουσία αὐτῆς ἠξήθη μέγαν, διότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων δωρεῶν, πρῶτος αὐτὸς «ὁ παπᾶ Γρηγόριος ἐκκληρονόμησε καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ Χατζησταμάτη. Ἄπειρα κτήματα, χρήματα ὅσα εἶχον περισσεύσει, ἐπίσημα κειμήλια, ἄσημικα καὶ χρυσᾶ, ἀρχαῖα ἐπιπλά καὶ σκευὴ χάλκινα χιλίων ὀκάδων». Ἐπίσης ἡ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς ἦτο ὄχι εὐκαταφρόνητος, ἢ ἐπικρατοῦσα δὲ τυπικῆ διατάξις ἀγιορειτικῆ. Μαρτύριον τοῦ ἄξιου ὀνόματος τῆς Μονῆς καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων ἔχομεν τὴν ἐπιστολὴν Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων πρὸς τὸν ἡγούμενον Φλαβιανόν, τὴν ὁποίαν παραθέτει ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῆς νῆ-

1. *Α. Παπαδιαμάντη*, Τὸ Χατζόπουλο : Παλαιὰ κτηματολόγια τῆς Μονῆς ἀναβιβάζουν τὴν ἐξ ἐλαιῶν, ἀγρῶν καὶ ἀμπελῶν περιουσίαν αὐτῆς εἰς ἀρετὰ σεβαστὸν σημεῖον, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ ὁλόκληρος ἢ πρὸ τοῦ λιμένος τῆς νῆσου ἐκτεινομένη νησίς Μεγά Τσουγκριάς κατὰ μέγα μέρος καλλιτρογημένη, δωρηθεῖσα τῇ Μονῇ ὑπὸ τῆς παλαιᾶς Σκιαθίου οἰκογενείας τῶν Φραγκουλαίων.

σου Σκιαθίου', ὡς ἐπίσης καὶ ἔγγραφα διάφορα εὐρισκόμενα ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐπίσης καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βασιλικῆ Διαταγῆ ἐξελέγη τῷ 1834 ὡς «τὸ περιθαλπτικὸν καὶ ἐπανορθωτικὸν τοῦ κλήρου κατάστημα», εἶνε ἐνδεικτικὸν τῆς καλῆς πολιτείας τῶν ἐν αὐτῇ βιούντων³.

Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ τούτους τῆς ἀκμῆς τῆς Μονῆς συνέπεσε καὶ ἡ ἐν αὐτῇ διαμονὴ ὡς ἐξορίστου τοῦ πολλοῦ Θεοφίλου Καΐρη. Οὗτος καταδικασθεὶς παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τὰς κακοδόξους περὶ θεοσεβείας γνώμας του ἐξωρίσθη τῷ 1839 «πρὸς μεταμέλειαν» εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Σκιαθίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔμεινε περίπου ὅ μῆνας μετατε-

1. *Τρ. Εὐαγγελίδου* ἐνθ. ἄνωτ. σ. 162-4. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς ἔχει ὡς ἐξῆς: «Πατέρες οὐρανόφρονες, τίς τῶν εὐσεβῶν καὶ τῶν πάνυ καθύμων δὲν χρεωστεῖ νὰ σέβεται τὸ ἱερόν σας κοινόβιον, τὸ καταγώνιον τῆς ἀληθινῆς σας ἀρετῆς τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τὸ στάδιον, τὴν σκηνὴν Σιών, ἣν ἔστησεν ὁ Κύριος ἐν μέσῳ τῆς κοιλιάδος τῆς ματαιότητος. Τίς δὲν θαυμάζει τῆς ἱερᾶς καὶ μακαρίας ὑμῶν ἀδελφότητος τὸ πολίτευμα, νηστείαν τὴν τῶν παθῶν, τοῦ σώματος νέκρωσιν, τὴν ἐκτενῆ προσευχὴν. Ὑμεῖς, ὡ ἀγγελοι τῆς ἐρήμου, πάσης σαρκικῆς συγγενείας καὶ κοινωνίας τοῦ βίου ἑαυτοὺς ἀποξενώσαντες καὶ τῷ κόσμῳ ἀποταξάμενοι, πρὸς ἄλλον κόσμον μετῆλθετε διὰ τῆς ἀσκήσεως...» Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη παραδόξως πῶς ὡς ἀνεκδοτος ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ ἱατροῦ Σπυρ. Καμπανάου τοῦ Λαυριώτου ἐν Θεολογία τόμ. Γ' σ. 58-6.

2. Οὗτω τὸ ἐπίσημον ἐνδεικτικὸν γράμμα τῆς δημογεροντίας Σκιαθίου, 1 Ἰουνίου 1833, σημεῖοι ὅτι «ἡ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐστάθη πάντοτε τὸ παραμύθιον τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων, οἱ δὲ ἡγουμένεσαντες καὶ ὁ νῦν ἡγουμενεύων Φλαβιανός, ἐναρέτως καὶ χριστομιμήτως διάγοντες ἐστάθησαν καὶ εἶνε σεβάσμιμοι πατέρες, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος Χριστοῦ ποιμένος καὶ φίλοι τοῦ κοινοῦ καλοῦ». Ἐπίσης ὁ ἱεροκ. Γερμανός, ἐκδότης τῆς Εὐαγ. Σάλπιγγος, ὅστις παραμένει ἐπ' ἀρχεῖον ἐν τῇ Μονῇ ὑπὸ περιορισμὸν ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου, γράφει: «ἐνώπιον πάντων θὰ κηρύττω εὐγνωμόνως ὅλας τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς φιλοφροσύνας ὅπου ἐδείξατε εἰς ἐμὲ ἐνδελεχῶς τόσους μῆνας καὶ θὰ δοξάζω τὸν ἅγιον Θεὸν ὅτι εὐρίσκονται καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας κοὶ μάλιστα ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος τοιοῦτοι καλόγηροι μὲ τὴν χρηστὴν καὶ ἐνάρετον διαγωγὴν καὶ φιλανθρωπίαν». Ὁ δὲ Σκιαθίος καθ. Γεώργ. Ἄλ. Ἀποστολίδης, ὁ γράψας κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἱστορίαν τῆς νῆσου Σκιαθίου, ἥτις εἰσέτι παραμένει ἀνεκδοτος, τὰ ἐξῆς σημεῖοι περὶ τῶν ἐν τῇ μονῇ μοναζόντων: «Τῶν δ' ἐν αὐτῇ μοναχῶν ὄντων περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα, λέγεται πολλοὺς εὐπαιδεύτους καὶ ἐπιφανεῖς τῷ γένει εἶναι καὶ βίον τοῖς τοιοῦτοις ἀνδράσι προσήκοντα βιοῦν καλὸν τε κάγαθόν».

3. Ὁ ἑπαρχὸς τῶν Βορ. Σποράδων κοινοποιῶν τὴν σχετικὴν Βασιλικὴν διαταγὴν πρὸς τὸν ἡγούμενον καὶ τοὺς λοιποὺς πατέρας τῆς μονῆς προσθέτει: «σὰς προτρέπομεν νὰ ἐπιμένετε εἰς τὴν ὁποίαν μετέρχεσθε φερωνύμως τοῦ ἐπαγγέλματός σας πολιτείας, πληροφοροῦμενοι, ὅτι δι' αὐτὴν καὶ μόνην ἠξιώθητε τῆς τοιαύτης μοναδικῆς ἐξαιρέσεως».

θεις κατόπιν, λόγω τῆς ὑγρότητος τοῦ κλίματος τῆς Μονῆς, εἰς Μονὴν τινα τῆς νήσου Θήρας. Τούτου σφίζεται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ εὐχαριστήριοις ἐπιστολῇ «πρὸς τὸν ἅγιον Καθηγούμενον Φλαβιανὸν καὶ τοὺς ἄλλους Πατέρας, οἱ ὅποιοι δὲν ἔλειψαν νὰ τὸν ἀναπαύουν εἰς ὅλα ὄχι ὡς ἀδελφὸν ἀλλὰ καὶ πολλὰ περισσότερον»¹.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὁμοῦ δια τῶν διαφορῶν διαρπαγῶν καὶ καταστροφῶν τῆς Μονῆς ὑπὸ ξένων Τουρκαλβανῶν καὶ ἡμετέρων, ὅπως τοῦ Βελέτζα, ἡ περιουσία τῆς Μονῆς ἤρχισε νὰ σμικρύνεται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῇ μονῶν νὰ ἐλαττοῦνται. Περιγραφὴν διαρπαγῆς τῆς Μονῆς ὑπὸ Τουρκαλβανῶν ἔχομεν ἐν ἐκτενεστάτῃ ἐπιστολῇ τοῦ ἡγουμένου Φλαβιανοῦ πρὸς ἐν Σμύρνῃ διαμένοντα φίλον του, πιθανῶς Κωνσταντῖνον τὸν ἐξ Οἰκονόμων. Τὴν διαρπαγὴν ἐπίσης τῆς Μονῆς ἔχει ὡς ὑπόθεσιν καὶ τὸ ταχὺν τοῦ ἀριστείου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν διήγημα τοῦ Ἀλ. Μωραϊτίδου «Νεραΐδες». Τελευταίως δὲ προστεθείσης καὶ τῆς ἐκ μέρους διαφορῶν ἡγουμένων ὡς καὶ ἐντοπίων, τῶν δυναμένων νὰ συνσυντρέξωσι διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Μονῆς, ἐπιδειχθείσης ἀδιαφορίας αὐτῶν διὰ τὰ συμφέροντα τῆς Μονῆς, αὕτη ἤρχισε νὰ βαίνει πρὸς τελείαν ἀφάνειαν. Σήμερον ἡ Μονή, τῇ θελήσει τοῦ διατρεποῦς μητροπολίτου ἡμῶν σεβ. κ. Γρηγορίου, περιελήφθη μεταξὺ τῶν διατηρητέων Μονῶν ἐξοικονομηθέντος τοῦ ἀναγκαιοῦντος προσωπικοῦ αὐτῆς ἐξ ἄλλης Μονῆς τῆς μητροπόλεως Χαλκίδος, ἡγούμενος δὲ διωρίσθη κατὰ μετάπεψιν ὁ ὁσιώτ. κ. Πολύκαρπος Χαδούλιας, ἡ δραστηριότης τοῦ ὁποίου μεγάλως πιστεύομεν θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῶν τῆς Μονῆς.

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΣ
Πτυχ. Θεολογίας

1. *Α. Μωραϊτίδου*, Μὲ τοῦ βορῆα τὰ κύματα σειρ. Δ' σ. 71.—*Τρ. Εὐαγγελίδου* ἐνθ. ἀνατ. σ. 151—2. Τὸ παρελθὸν θέρος ἀνεῦρον ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Μονῆς ὀλόκληρον τὴν ἀλληλογραφίαν τὴν διεξαχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ περιορισμοῦ τοῦ Θεοφίλου Καίτη ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ταύτην κατ' αὐτὰς φέρω εἰς φῶς.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀντιπαιδαγωγικόν.

Χαίρομαι ὅτι ἀρχὰ μὲν κἄπως, ἀλλὰ ἀκόμη ἐγκαίρως ἴσως, ἐγένετο καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντιληπτὸν ὅ,τι ἅμα τῷ πρώτῳ ἀκούσματι περὶ ἰδρύσεως παιδικῶν θεάτρων ἐτοιμάσαμεν πρὸ πολλοῦ: ὅτι αἱ ἐκὼ παιδιῶν μικρῶν γινόμεναι θεατρικαὶ παραστάσεις θὰ ἀποβῶσι πρόξενον θετικῆς ζημίας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν. Ἦ «Ἐστία» καὶ εἶτα ὁ κ. Π. Θεοδωρόπουλος ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἐφιστῶσι τὴν προσοχὴν τῶν διδασκάλων, ἰδίᾳ δὲ τῶν γονέων, εἰς τὰς παιδικὰς ταύτας παραστάσεις, ὡς «ἀντιπαιδαγωγικὰς καὶ ὀλεθρίας» διότι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἀποσπῶσι τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μικρῶν ἀπὸ τῶν μαθημάτων τῶν, γινόμεναι εἴτε πρὸς ἐπίδειξιν εἴτε

καὶ πρὸς ἀργυρολογίαν στραγγαλίζουσι τὸ ἠθὸς τῶν καὶ ἀνατρέπουσι τὴν ὀρθὴν σχολικὴν ἀγωγὴν. Εἶνε δὲ χαρακτηριστικὸν οὗ ἤδη ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ «Πολιτικά» τὸν ἐξαπατήρησε τὰ ἔργα ταῦτα ὡς εὐτελεῖ καὶ δορικὰ, ὡς βαναύσους δὲ τοὺς ἀχροατὰς τῶν. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἐκ τῶν δευτερευόντων, διότι ὁ καιροφανὴς παρ' ἡμῶν ἀντιπαιδαγωγικὸς οὗτος θεσμὸς θὰ καταστῇ παράγων ἠθροφθορίας, προαγωγὸς τῆς ἐποχρίσεως καὶ τῆς ἐπιτηδεύσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν παραγῶγων.

Ἐξέγερσις.

Εἶχε δημοσιευθῆ ἐν τῷ προσηγομένῳ φύλλῳ ἡ παρατήρησις περὶ τῆς ἀπρεποῦς ἐν Ἰωαννίνοις θεατρικῆς παραστάσεως, ὅτε ἐλάβομεν φύλλα τῶν ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ πρωτενοῦσῃ ἐκδιδομένων ἐφημερίδων, ἐξ ὧν ἐπληροφόρηθημεν τὴν πραγματικὴν φύσιν καὶ τὰς μεγάλας διαστάσεις τοῦ ἐν λόγῳ σκανδάλου. Ὡς γράφουσι τὰ ἐν λόγῳ φύλλα, ἡ θεατρικὴ ἐκείνη «παραστάσις» «δὲν ἦτο ἀπλῶς ἀντιθησκευτικὴ, δὲν ἦτο μόνον ἀνῆθικος, ἀλλὰ καὶ καθαρῶς ἀντικαινωτική», ἐμφράζεται δ' ἡ ἀπορία πῶς δὲν ἐπεβῆσαν οἱ ἀντιπροσώποι τῆς δικαιοσύνης. Ὁ ἱεροκλήξ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως κατέκρινεν ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος τὸ «ἔργον», ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ἐβεβαίον ὅτι τοῦτο ὄντως καθάπτεται τῆς θρησκείας, ἡ διοίκησις τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος μεθ' ὁμάδος πολιτῶν μεταβάσα εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα, ἠξίωσε δὲ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἐκκλησίας, διεμαρτυρήθη δὲ καὶ ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως μεταβάς εἰς τὴν εἰσαγγελίαν. Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ πολῖται ὁμαδικῶς πρὸς τὴν Γεν. Διοίκησιν, ἐστάλησαν δ' ἐξ Ἰωαννίνων τηλεγραφικαὶ διαμαρτυρίαι πρὸς τε τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς τῶν Ἀθηνῶν ἀρχάς. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐξεγείρεται ὁ περιέπων τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχάς του λαοῦ καὶ ἀνάγκη νὰ ἔχουν τοῦτο ὑπ' ὄψιν ὅσοι τρέφουν τάσεις ἀσεβείας πρὸς τὰ ἱερά αὐτοῦ καὶ τὰ δόξα.

*

Ἐν τῇ λονδινεῖῳ ἐφημερίδι «Daily Mail» ἤρξατο ἐπ' ἐσχάτων τὸ πρῶτον νῦν δημοσιευόμενος «Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν» γραφεὶς ὑπὸ τοῦ διασήμου ἀγγλοῦ μυθιστοριογράφου Καρόλου Dickens ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ τέκνα του τῷ 1846. Τὸ χειρόγραφον τοῦ Dickens ἀρχεῖται διὰ τῆς ἀκολούθου πρὸς αὐτὰ ἐπιστολῆς: «Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, Παρὰ πολὺ ἀνυπομονῶ νὰ μάθετε κάτι περὶ τῆς Ἰστορίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ γνωρίξῃ τὰ κατ' Αὐτόν. Διότι κανεὶς ὅπο ὅσους ἕως τώρα ἔζησαν δὲν ὑπῆρξε τόσο καλὸς, τόσο γλυκὺς, τόσο ἥπιος, καὶ κανεὶς δὲν ἐλυπήθη τόσο τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ἢ ἐκείνους ποὺ ὑπῆρξαν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀσθενεῖς ἢ ἄθλιοι...». Πρὸς δὲ τὸν υἱὸν του Ἐρρῆκον ἔγραψεν «Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς ἐντυπώσω καλῶς καὶ φιλοστόργως τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τὴν μελέτην αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ὡς ἀνεξαντλήτου ὁδηγοῦ τῆς ζωῆς». Ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερίς ἠγόρασε τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου τούτου τοῦ Dickens ἀπὸ £ 40.000, χαρκτηρίζεται δὲ τοῦτο ὡς «ἀνεκτίμητον ἀποκτῆμα τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας καὶ ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων χειρογράφων τοῦ αἰῶνος». Ὑπῆρξε τὸ μόνον ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ Dickens. Ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ τύπου τῆς Ἀγγλίας ὁ Βίος τοῦ Ἰησοῦ οὗτος ἐχαρκτηρίσθη ὡς παρῶδια τοῦ ἀληθοῦς Εὐαγγελίου, διότι ἐμφανίζει ἐνα

Χριστόν ὡς ἀνθρώπινον, ἐφ' ὅσον δὲν παρουσιάζει αὐτὸν ὡς Θεόν. Πράγματι, ὡς ἐκ τοῦ καίμενου τοῦ μέχρι σήμερον δημοσιευθέντος τμήματος τοῦ ἔργου τούτου τοῦ Dickens προκύπτει, ἡ αἰτία αὐτῆ δὲν εἶνε ἀβάσιμος, μολονότι δύσκολον εἶνε νὰ χαρακτηρισθῇ αὐτὸ καὶ ὡς παρωδία. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἐγράφη διὰ νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπλῶς ἀπὸ παιδιὰ μικρά, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι δὲν εἶνε εὐκόλος ἡ περὶ θεολογικῆς Χριστολογίας ἀξίωσις διὰ τοὺς ἀνηλικίους. ἂν δὲν ἐπικουρήσῃ ἡ προσήκουσα προφορικῇ ὑπὸ καλῶς κατηρησιμένων εἰδικῶν διδασκαλία. Ἄλλως τε εἶνε πρόωρος πάσα κρίσις πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὅλου ἔργου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς τρεῖς συνεδρία.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διασκεψαμένη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους ἀπεφάσισεν ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν πρᾶξιν τῆς καταργήσεως αὐτῆς καὶ τῆς συγχωνεύσεως μετὰ τῆς μητροπόλεως Βερροίας. Ἡ ἀνακλητικὴ πρᾶξις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως (ἀριθμ. φύλλ. 45. Τεύχ. Β' τῆς 20 Μαρτίου 1934 ἔχουσα ὡς ἐξῆς :

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαθεῖσα ὑπ' ὄψιν τὸν Κωδικ. Καταστατικὸν Νόμον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 5498 (ἄρθρον 8), τὰ προηγουμένα σχετικὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἐγγράφα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς καὶ τὸν τελευταῖον τούτου ὑπ' ἀριθ. 182 ἐν. ἐτ. ἀνακαλεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 671 καὶ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1932 πρᾶξιν αὐτῆς, τὴν δημοσιεύθεισαν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 22 τοῦ 1933 Τεύχ. Β', φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, περὶ καταργήσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κίτρους καὶ συγχωνεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἱ. Μητροπολιν Βερροίας καὶ Ναούσης, ὡς ἀντικειμένην εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, ἅτε μὴ ὑφισταμένης τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου ἀπαιτουμένης ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ συγχωνεύσεως τῆς ἐν λόγῳ Μητροπόλεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1934.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

—Ἐν τῇ χθεσινῇ δὲ συνεδρίᾳ αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατέστησεν ὁμοφώνως εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπολιν Κίτρους τὸν σεβ. μητροπολίτην Πλωμαρίου Κωνσταντῖνον καὶ δι' ἀποφάσεως αὐτῆς συνεχώνευσε τὴν προσωρινὴν μητροπολιν Πλωμαρίου μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης. Ὁ νέος μητροπολίτης Κίτρους εἰδοποιήθη ὅπως ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ.

—Αἰτήσῃ τοῦ Μακ. Προέδρου τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὸ σχέδιον τῶν περὶ γάμου διατάξεων τοῦ νέου Ἀστικοῦ κώδικος. Αἱ διατάξεις αὐταὶ ἐδημοσιεύθησαν ἤδη διὰ τοῦ τύπου, ὃ δὲ Μακ. Πρόεδρος ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ, δηλώσας διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ διατάξεις ἀντιβαίνουσας εἰς τοὺς κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐδὲ νὰ γίνῃ ἀνεκτὸς ὑπ' αὐτῆς ὁ πολιτικὸς γάμος. Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης παρέσχε τὴν διαβεβαίωσιν εἰς τὸν Μακ. Πρόεδρον ὅτι τὸ δημοσιευθὲν σχέδιον δὲν εἶνε τελεσιδικον, διότι δὲν περιεβλήθη κῆρος νόμου. Κατὰ Ὀκτώβριον μῆνα ἔ. ἔ. θὰ παραπεμφθῇ τὸ ὅλον σχέδιον τοῦ Ἀστικοῦ κώδικος εἰς Ἐπιτροπὴν, ἀφοῦ δὲ ἐξετασθῇ ὑπ' αὐτῆς θὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὴν συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ἀστικοῦ κώδικος, μεθ' ὃ θὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα πρὸς ψήφισιν. Ὁ δὲ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ ζήτημα τῶν περὶ γάμου διατάξεων τοῦ σχεδίου τοῦ Ἀστικοῦ κώδικος καὶ ἐν γένει τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου συμπεριληφθῇ εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν θεμάτων τῆς συμφώνως τῷ νόμῳ μελ-

λούσης ἵνα συνέλθῃ εἰς τακτικὴν συνέλευσιν Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον.

—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐτέλεσε μνημόσυον ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ ναῷ τῆς Καπνικαρέας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κατὰ τὸ ἐνεστώδες ἀκαδημαϊκὸν ἔτος πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος καθηγητοῦ αὐτῆς ἀοιδίμου Ζήκου Δημητρίου Ῥώση, μεθ' ὃ ἐν τῇ αἴθρῳσι τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἠκολούθησεν ἐπιστημονικὸν μνημόσυον. καθ' ὃ ἐντολῇ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὸν προσήκοντα λόγον εἶπεν ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Ι. Δροβονιώτης, ὅστις διεξέλεθον τὰ τῆς ἐπιστημονικῆς τοῦ ἀειμνήστου Ῥώση δρισεως ἐξήρε τὴν σπουδαιότητα τοῦ δογματικοῦ αὐτοῦ συστήματος, ἰδιαιτέρως δὲ διέτριψεν περὶ τὴν ἐπασχόλησιν τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ εἰς τρία κύρια ζητήματα: τὸ τῆς ἐνώσεως τῶν Παλαιοκαθολικῶν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὸ τῆς μεταφράσεως τῶν ἁγ. Γραφῶν εἰς τὸ ἄπλοιν ἑλληνικὸν ἰδίωμα καὶ τὸ τῆς θεοπνευστίας τῶν ἁγίων Γραφῶν.

—Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων κ. Θεοκλήτος ἀπεστείλεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκ. 509 ὑπὲρ τοῦ Ἀντικαρβινικοῦ Ἰνστιτούτου.

—Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ ἐν Λευκίᾳ μετεκπαιδευομένου θεολόγου καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Φραγκοῦλη 40 μάρκα (δραχ. 1688) ἐκ συνεισφορᾶς τῶν ἐκεῖσε ὁμογενῶν ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλαιαγμένης.

—Καίτοι οἴκοθεν εἶναι εὐνόητον, δηλοῦται ὅτι μόνον αἱ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» δημοσιευόμεναι εἰδήσεις περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου εἶναι αὐθεντικαί, αἱ δ' ἐν διαφόροις ἄλλοις ἐκκλησιαστικῶσι φύλλοις παρατιθέμεναι πληροφορίες καὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου δὲν ἀνταποκρίνονται πολλάκις εἰς τὰ πράγματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μαρτίου ἀνασυνγκροτηθεῖσαν Ἱ. Σύνοδον ἀπετέλεσαν οἱ σεβ. μητροπολίται Ἡρακλείας, Χαλκηδόνος, Δέρκων, Προύσης, Πιργκηπονίωσων, Ἠλιουπόλεως, Ἰμβρου καὶ Τενέδου, Θεοδωρουπόλεως, Εἰρηνουπόλεως, Χριστουπόλεως, Μύρων καὶ Λαοδικείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Σεβ. μητροπολίτης Κιτίου κ. Νικόδημος ἀπὸ τῆς 8 τοῦ λήξαντος μηνὸς φιλοξενεῖται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κωνπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐκ τῆς εἰδησεογραφίας τῆς «Ὁρθοδοξίας» περὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς μανθάνομεν ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ περιλαμβάνει περὶ τὰς 240 κοινότητας κατανεμομένας εἰς 5 περιφερείας καὶ συνερχομένας εἰς τοπικὰ τακτικά συνεδρία. Κατὰ περιόδους πάσαι αἱ κοινότητες συνέρχονται εἰς γενικάς ἐκκλησιαστικὰς κληρικολαϊκὰς συνέλεύσεις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.—Ἐν Σικάγῳ περὶ τελευτῶντα τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον συνεκροτήθη ἡ ε' γεν. ἐκκλησ. συνέλευσις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τὸ ἔργον δ' αὐτῆς ὑπήρξεν ἐξελεγκτικὸν καὶ ἀναθεωρητικὸν τῶν διαφορῶν κανονισμῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, παρετάθη δὲ μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου.—Ἐκ τῆς αὐτῆς εἰδησεογραφίας πληροφοροῦμεθα, ὅτι κατὰ τὴν συνέλευσιν ταύτην ἐξεδηλώθη ἡ ἀταξία παραγοποιῶν τιμῶν, περὶ ὧν ἐγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ· οὗτοι μετ' εὐαρίθμων ὁμοφώνων κομμουνιστῶν ἐν συγκεντρώσει εἶχον προβῆ καὶ εἰς καθάρσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ἀνθ' οὗ ἐξέλεξαν ἄλλον Ἀρχιεπίσκοπον! Περὶ ἐρχόμενον δὲ τὸν Φεβρουάριον ὁ ἀρχιμ. Χριστοφ. Κοντογεώργος, ὁ ἱερεὺς Πάνος Στάπης καὶ ὁ καθηγητὸς διαβόητος Βασ. Λεβέντης συνέπιξαν παρασυναγωγὴν, ἥτις ἀπεφάσισε νὰ χειροτονήσῃ αὐτοὺς εἰς ἐπισκόπους δι' ἀντικανονικῶν καὶ καθηρημένων ἐπισκόπων, ἤτοι τοῦ ἀλβανοῦ Φανόλη καὶ τοῦ σέρου Σωφρονίου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου ἔσπευσε νὰ καθαιρέσῃ τηλεγραφικῶς τοὺς δύο πρώτους. Ἡ καθαιρέσις προὐκάλεσε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐν Ἀμερικῇ, ὅθεν ἀθρόα ψηφίσματα καὶ τηλεγραφήματα διεδή-

λωσαν πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν. Κατὰ νεωτέρας ἔξ Ἀμερικῆς εἰδήσεις ὁ ἐκ τῶν καθαιρεθέντων Χ. Κοντογεωργος ἀπεσκίωσεν εἰς τὴν παρασυναγωγικὴν παράταξιν τοῦ σύρου Εὐθυμίου, «ὅστις, πρὸ βῆς γέρον ἤδη εἰς γάμον, καίπερ ἐπίσκοπος ὢν, ἐξέπεσεν ἤδη τοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς τάξεως τῶν κληρικῶν». Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνέβαλε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ἐν ἀναμονῇ τῶν σχετικῶν ἐκ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκθέσεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Εἰς τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν ἀνηγγέλθη ἐξ Αὐστραλίας ὅτι τὸ τὸσον χρόνον καὶ διαταράξαν τοὺς ἐκεῖ πιστοὺς ζήτημα τοῦ ναοῦ τῆς ἁγ. Σοφίας Σίδνεϋ διηρητήθη ὀριστικῶς χάρις εἰς τὴν συνετὴν δραστηριότητα τοῦ σεβ. μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Τιμόθεου, τὸ δὲ χαριόσυνον γεγονός ἐπανηγγεῖσθη πανδήμως ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ναοῖς τοῦ Σίδνεϋ. Πρὸς τὸν σεβ. κ. Τιμόθεον καὶ τὸ εὐσεβὲς τῆς ἀπαρχίας αὐτοῦ πλῆρωμα ἐξεφράσθησαν τηλεγραφικῶς καὶ διὰ γραμμάτων τὰ συγχαρητήρια καὶ ἡ εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας.

ΡΩΜΑ-ΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἰσπανικὰ φύλλα ἀνέγραψαν τὴν εἰδησιν ὅτι τμήμα τοῦ γνησιοῦ Σταυροῦ φυλαττόμενον ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἱστορικοῦ φρονιτοῦ τῆς Caravaca τῆς περιφερείας Murcia ἐκλάπη· οἱ λάθρα εἰσδύσαντες εἰς τὸν ναὸν κλέπτει οὐδὲν ἀλλὰ ἀπεκόμισαν, οὐδὲ τὴν καλύπτουσιν τὸν Σταυρὸν ἀργυρῶν πυξίδα, τοῦτο δ' ἐρμηνεύεται ὡς ἀπόδειξις τοῦ ὅτι σκοπὸς τῆς ἱεροσουλίας ἦτο κυρίως καὶ προσβληθῶν καὶ νὰ θλιβῶν οἱ καθολικοί. Ἡ εἰδησις προσθέτει ὅτι τὸ ἱερόν τοῦτο κειμήλιον ἐκλάπη καὶ ἀλλοτε ἐπανελημμένως, ἀλλ' ἐκαστοτε ἀνευρίσκειτο. Ἡ ἐφετηνὴ κλοπὴ προὔκλεσε τὴν ὄργην τοῦ κοινοῦ, τὸ ὅποιον προσέβη καὶ εἰς ὁμαδικὰς δημοσίας διαμαρτυρίας. Δι' ἐράνου συλλέγεται ποσόν, προκηρυχθησόμενον ὡς ἀμοιβὴ διὰ τὸν μέλλοντα νὰ ἀνακαλύψῃ ἢ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἀνακάλυψιν τοῦ κειμηλίου.

—Κατεγρᾶφη εἰς τὸν Πίνακα τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων (Index librorum prohibitorum) τὸ σύγγραμμα τοῦ καθηγητ. τῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Breslau Πανεπιστημίου ἄββα Frédéric Schmidtke «Die Einwanderung Israels in Kanaan» 1933. (Ἡ εἰς Χαναὰν μετανάστευσις τῶν Ἰσραηλιτῶν), διότι ἐν οἷς λέγει περὶ τῆς Πεντατεύχου δὲν συνηγορεῖ πρὸς τὰς σχετικὰς γνωμοδοτήσεις τῆς Ἀγιογραφικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλ' ἠκολούθησε τὰς θεωρίας τῆς ὀρθολογικῆς κριτικῆς. Ἐπίσης καὶ τὰ ἐξῆς βιβλία τοῦ νεογεωγραφισμοῦ: Alfred Rosenberg «Der Mythos des 20 Jahrhunderts» καὶ Ernst Bergmann «Die deutsche Nationalkirche», διότι, ἀμφοτέρω ἀνοούμενα τὰς θεμελιωδέστερας διδασκαλίας τῆς καθολικῆς πίστεως καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, προτείνουν εἰδὸς τι νέας θρησκείας φυλετικῆς, τὸ δεύτερον δ' ἐξ αὐτῶν προσπαθεῖ νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν Χριστιανισμὸν εἴτε διὰ τῆς καθαρῆς ἀθεΐας, εἴτε διὰ μορφῆς τινος πανθεϊσμοῦ.

—Τὸ «Συμβούλιον διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν» ἐξέδωκε μίαν δὴλωσιν κατὰ σπειρας τινὸς διεθνῶν κλεπτῶν, οἵτινες, ἐμφανιζόμενοι ὡς ἱερεῖς τάχα τοῦ ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ, ἐπισκέπτονται τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν καὶ τελοῦσιν ἱεροπραξίας. Τὸ συμβούλιον βεβαίως ὅτι τὰ ἐμφανιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀτόμων τούτων πιστοποιητικὰ εἶνε ψευδῆ καὶ ἄνευ ἀξίας, ὅτι δὲ οὐδεὶς καθολικὸς ἱερεὺς ἀνήκων εἰς τὸν ἀνατολικὸν ρυθμὸν ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ζητῇ βοήθειαν καὶ νὰ τελῇ ἱεροπραξίας. Ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐν λόγῳ σπειρας, δυσχυριζόμενος ὅτι ἦτο ἱεροπόστολος ἱερεὺς διὰ τὸ Κουρδιστάν, συελήφθη ἤδη ἐν Λισαβάν.

—Πρὸ τινος συνήλθεν ἐν Pinsk τῆς Πολωνίας συνέλευσις τοῦ πολωνικοῦ κλήρου, ἧς μετέσχον καὶ ῥώσοι καὶ ρουθῆνοι, ἧτις δ' ἠσχολήθη περὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Παρέστησαν περὶ τοὺς 140 κληρικοί, ὧς καὶ κληρικὸι ὀρθόδοξοι. Αἱ ἀνακοινώσεις καὶ αἱ συζητήσεις περιεστράφησαν μεταξὺ ἄλλων καὶ περὶ τὰ ἀκόλουθα θέματα: «Εἶνε δυνατὴ σύγκλησις Οἰκουμ. συνόδου ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων;» «Ἡ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν μετανο-

ούντων διδασκαλία τῶν σχηματικῶν ὀρθοδόξων». «Ὁ βυζαντινισμὸς ὡς μορφή πολιτισμοῦ». Τὸ θέμα τοῦτο προὔκλεσε γενικὴν συζήτησιν περὶ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὴν μετὰ τὸ «σχίσμα» τοῦ Κηρουλαρίου—κατὰ τὴν φράσιν τῶν συζητητῶν—περίοδον, περὶ τοῦ 28 κανόνος τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, περὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς ἀξίας τῆς βυζαντινῆς λειτουργίας, περὶ τοῦ ρόλου τῶν θρησκευτικῶν ταγμάτων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ ἐν Ρουθηνίᾳ καὶ Πολωνίᾳ, κλπ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Ὁ ἐπίσκοπος τῆς νέας προτεσταντικῆς Γερμανίας Müller, ἐκδηλώσας ἀπροκάλυπτον συμπάθειαν πρὸς τοὺς «γερμανοχριστιανούς», δεχθεὶς τὴν νέαν διδασκαλίαν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν Ἰουδαϊσμὸν καὶ δηλώσας ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐκκλησ. ἀμβωνος δικαιούνται νὰ κηρύττωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μόνοι οἱ ἔθνικοσοσιαλισταί, φέρεται ἀποβῶς ὁ ἀληθινὸς «Ναζι-Πάπας» τοῦ γερμανικοῦ προτεσταντισμοῦ.

—Ἡ «Χριστιανικὴ Ἐκατονταετηρίς» (Christian Century) τοῦ Σικάγου ἠνοῖξε τὰς στήλας τῆς εἰς εὐρείαν συζήτησιν περὶ ἐνὸς «τετραετοῦς σχεδίου» ἐκκλησιαστικῆς δράσεως, ἧτοι ἐπὶ τοῦ θέματος: Τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ Ἐκκλησία σήμερον, κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἐθνικῆς καὶ διεθνούς κρίσεως. Ἡ συζήτησις θὰ διαρκέσῃ δι' ὅλου τοῦ ἔτους, δύναται δὲ νὰ μετασχωσιν αὐτῆς οἱ βουλούμενοι. Τῷ δὲ 1935 θὰ γείνη σκέψις περὶ τῆς συγκεκριμένης ἐφαρμογῆς τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὅλης ἐρευνῆς.

—Αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίαι διεμαρτυρήθησαν ἐντόμως κατὰ τῶν τελευταίων ἐκεῖ χρονισμῶν ἐφαρμογῆς τοῦ λυττωσίου νόμου, μίαν δὲ Κυριακὴν τοῦ λήξαντος Φεβρουαρίου (11) ἀφιέρωσαν εἰς τὴν ἐν τοῖς ναοῖς ἀνάπτυσιν τῶν προσηκουσῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο ἐν τῇ χώρᾳ φυλῶν καὶ ἐιδικῶς εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ ἐν λόγῳ ἀπανθρώπου νόμου.

NEA BIBLIA

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου, κατ' ἀπόδοσιν εἰς τὴν ὀμιλουμένην ὑπὸ Μ. Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, προΐσταμένου τοῦ ἐν Λονδίνῳ ἐλληνικοῦ ὀρθοδόξου ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας. (Ἀνατύπ. ἐκ τοῦ «Ἐκκλησ. Φάρου»). Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχ. Τυπογραφεῖον 1933.—Ἴδου καὶ μία ἄλλη ὑψηροῦς τὴν ὅποιαν προσφέρει διὰ τοῦ φιλοπονηματος τούτου ὁ τὸσον ἐπιφελῶς χρησιμοποιῶν τὸν χρόνον τῆς σχολῆς του ἐν Λονδίνῳ διαπρεπῆς συνεργάτης τῆς «Ἐκκλησίας» οὐ μόνον εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν φιλολογίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν μοναχικὸν παρ' ἡμῖν κόσμον καὶ εἰς πάντα φιλιαναγνώστην χριστιανόν: ἀπέδωκεν εἰς τὴν ὀμιλουμένην ἐν ἀριστούργημα τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας πατρὸς Ἀθανασίου, τὸν βίον τοῦ ἐπ' ἴσην μεγάλου ἐν τοῖς ὁσίοις ἀναχωρηταῖς Ἀντωνίου. Τοῦ τελευταίου τούτου ἡ ὄντως θαυμαστὴ ἀσκησις θὰ ἦτο οὐ μόνον ἀγνωστος, ἀλλὰ καὶ, ἐάν ὑπ' ἄλλου τινὸς κοινοτέρου συγγραφέως ἱστορεῖτο, ἐλάχιστα ἀξιόπιστος, ἐάν δὲν εἶχεν ἱστορητὴν τὸν πατέρα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ κατ' ἐξοχίαν ἀληθογράφον Ἀθανάσιον· ἀκριβῶς δ' εἰς αὐτὸν ὀφείλεται τὸ μέγα τοῦ Ἀντωνίου ὄνομα ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ. Τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὀφελίμου καὶ τερπνοῦ ἅμα ἔργου συνιστῶμεν θερμῶς εἰς πάντα ἀναγνώστην.

Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γενικῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας, Ὁ Οὐγγροβλαχίας Ἰγνάτιος ὁ Λέσβιος. Λόγος εἰς τὸ μνημόσυνον τῶν ἱδρυτῶν κλ. τοῦ Πανεπιστημίου, ρηθεὶς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆ 30 Ἰανουαρίου 1934 ἐντολῇ τῆς Συγκλήτου. Ἀθήναι, 1934.

† Μητροπολίτου Ἀθηναγοῦ τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων, Νεώτεροι ἀπόψεις ἐπὶ τῆς Διδασκαλίας—Διδαχῆς καὶ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν. (Ἀνατύπ. ἐκ τοῦ «Ἐκκλ. Φάρου»). Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχ. Τυπογραφεῖον, 1933.—Περὶ τοῦ συγγραφέως τῶν Ἀποστολ. Διαταγῶν, ἓμι ἐκδοθεισῶν, πολλὰ ἐγένοντο συζητήσεις, ἔτι μᾶλλον

ζωογονηθείσαι μετά την έκδοσιν τῆς Διδαχῆς τῶν δώδεκα ἀποστόλων ὑπὸ τοῦ Φιλοθέου Βρυεννίου, γλωματεύσαντος, ὡς γνωστόν, ὅτι αὐτὴ ὑπόκειται ὑπ' ἐκείνας ὡς βίαις μέχρι καὶ πλήρους σχεδὸν ἀντιγραφῆς. Πρὸ τῆς γνώμης ταύτης διαφωνῶν ὁ ὀρθρὸς μελετητὴς τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν φιλολογικῶν μνημείων, χαρακτηριστικῶς ὡς ἐκ προκαταλήψεως πιστευθὲν ὅτι Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐγνώρισε τὴν Διδαχὴν, δεχόμενος ὡς ὑποβολιμαίον τὸ ἀποτελούν «νιὲ μὴ γίνου ψεύστης, ὀδηγεῖ γὰρ τὸ ψεύσμα πρὸς τὴν κλοπὴν», παρεμβληθὲν διὰ τὴν πίστευθῆ ὅτι αἱ Ἀπ. Διαταγαὶ ἀνάγονται εἰς τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν. Κατὰ τὸν σεβ. σ., ἡ Διδαχὴ καὶ τὸ Ζ' βιβλίον κατ' ἀρχὴν εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔργον ἐπεκταθὲν μόνον ἀπλῶς ἐν ταῖς Διαταγαῖς. Εἰς τὰ ἐξ πρῶτα βιβλία τῶν Ἀπ. Διαταγῶν περιλαμβάνεται, ὡς φρονεῖ ὁ σ., ὁλόκληρον τὸ ἀρχαῖον ἑλλην. κείμενον τῆς Διδασκαλίας (τῶν 12 ἀποστ.), ἥτις, μετὰ καὶ τῆς Διδαχῆς καὶ τοῦ ἡ' βιβλίου τῶν Ἀποστ. Διαταγῶν, προήλθεν ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ Κλήμεντος, οὗτος δ' ἄρα δεκτικὸς ὡς πάντων τούτων συγγραφεύς, διασκευαστὴς δ' αὐτῶν εἰς ἓν ὅλον ὁ τοῦ Κλήμεντος μαθητὴς ἱερός Ἰππόλυτος. Τὴν ταυτότητα τῶν συγγραμμάτων ἀναλαμβάνει ν' ἀποδείξῃ ὁ σεβ. σ. διὰ τῆς ταυτότητος τῆς διδασκαλίας περὶ τῶν κυριωτέρων δογμάτων καὶ τῆς ἐκκλησ. τάξεως, μετὰ τινων ἐπιφυλάξεων ὡς πρὸς τὴν παραλλαγὴν τοῦ φραστικοῦ χαρακτήρος καὶ τὴν ἀλλαγῶν, καὶ διὰ τῆς ἀντιβολῆς τῶν κειμένων τῶν Διαταγῶν πρὸς τὰ τοῦ Κλήμεντος, προδιούσης στενωπότην μεταξὺ αὐτῶν συγγένειαν. Τὸν Κλήμεντα λοιπὸν ἔχουσιν ὡς πατέρα τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κείμενα, Ἰππόλυτος δ' ὁ ἐκ τῶν κλημενטיῶν ἔργων εἰς ἓν ὅλον καταρτίσας ἑλληνοιστι τὸ ἀρχικὸν τῆς Διδασκαλίας κείμενον ὅθεν ἐξάγει ὁ σεβ. σ. ὅτι «ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν ὅτι πάντα τὰ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰππολύτου φερόμενα σχετικὰ ἔργα εἶνε ἀντιγραφῆ ἢ διασκευή τῶν συγγραμμάτων τοῦ Κλήμεντος, ἢ τὸ συναμφοτέρον». Ἀνεξαρτήτως τῆς εὐσταθείας ἢ μὴ τοῦ πορίσματος καὶ τῶν ἐφ' αὐτοῦ στηρίζεται ἐπιχειρημάτων, ἐντύπωσιν ἐμποιεῖ ἢ τε περὶ τὰ σοβαρὰ ταῦτα θέματα ἐντύφῃς τοῦ μελετηροτάτου ἱεράρχου, ἢ κριτικῆ αὐτοῦ εὐρευτικότητος καὶ τὸ πρωτότυπον τῶν συμπερασμάτων ἐπὶ τὸσφ ἐπιμάρων ἀνεκάθεν ζητημάτων. Διὸ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ τοῦτο θὰ μελετηθῆ μετὰ πολλῆς ὑπὸ τῶν θεολογούντων προσοχῆς.

Κεμπησίον Θωμᾶ, Ἡ Μίμησις τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ Μ. Ἀρχιμ. **Μιχ. Κωνσταντινίδου** Προϊσταμένου τοῦ ἑλλην. ὀρθοδ. ναοῦ τῆς ἀγ. Σοφίας Λονδίνου. Ἀθήναι, Ἐκδ. Ἀδελφότη. θεολόγων ἢ «Ζωή», 1933.— Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν τὸ πολυθρόλυτον τοῦτο ἔργον, τὸ εἰς 50 περίπου γλώσσας μεταφρασθὲν μέχρι τοῦδε καὶ χιλιάδας πολλὰς ἐκδόσεων ἀριθμῆσαν, μεταφράζεται καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἄλλ' αἱ μὲν κατὰ τὸν ἰη' αἰ. γενόμενα εἶνε ἄγνωστοι, αἱ δὲ μεταγενέστεραι οὐχὶ αἱ προσήκουσαι, διότι καὶ τὸ πρωτότυπον παρήλλαξαν καὶ ἐν γλώσσῃ ἀκαταλλήλῃ καὶ μετὰ κακοτέχνου ἀμελείας ἐγένοντο. Ἡ ἀνά χειρὸς μετάφρασις, ἐπιχειρηθεῖσα ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ λατινικοῦ πρωτοτύπου καὶ τῶν δοκιμωτέρων εἰς τὸ γαλλικὸν τοῦ Lamenaïs καὶ εἰς τὸ ἀγγλικὸν τοῦ Hastings μεταφράσεων καὶ ἐν γλώσσῃ προσιτῇ τοῖς πᾶσι γενομένη, πληροῖ σπουδαῖον παρ' ἡμῖν κενόν, ὡς ἡ μόνη εἰλικρινῆς καὶ πιστῆ ἀπόδοσις τοῦ πρωτοτύπου. Οὕτω παρέχεται εἰς τοὺς ἑλληνας ἀναγνώστας ἄρτιον ἐν πᾶσι τὸ περιώνυμον τοῦτο ἔργον τοῦ ἐκ τῆς γεωμ. πόλεως Kempner αὐγουστινιανοῦ μοναχοῦ Θωμᾶ, ὅπερ κατέστησε τὸ ὄνομά του διάσημον εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον κυρίως διὰ τὸν ἐν αὐτῷ συνδυασμὸν τῆς πίστεως καὶ τοῦ μυστικισμοῦ ὅστις ἀνταποκρίνεται πρὸς πάσας τῆς ψυχῆς τὰς ἐφῆσεις. ἀνεξαρτήτως τοῦ θαυμασίου φιλολογικῶ ἀλλοῦς του καὶ τῶν ἁρμονικῶν καὶ ἐμμελῆ του ρυθμῶν. Ὁ μεταφραστής του εἶνε θεριμῶν συγχαρητηρίων ἄξιος διὰ τὴν ἐπιτυχῆ του μετάφρασιν.

Τύποις «Φοῖνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Κλητήριον Ἐπίκριμα.

Πρὸς τὸν Ἱερομ. Βασίλειον Μπουλοῦζιον, ἀδελφὸν τῆς Ἱερ. Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆ 27 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ. ἡμέρᾳ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ. ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος, δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος, χρῆθ' ἀνακριτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανοῦ.

Προσπεριηλοῦμέν σοι ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἀλιβιζᾶτος

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

† Ἱ. Μητρόπολις Κορινθίας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν, ἐφημερίων κ.λ.π.», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐν Μαυρῷ ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ «Ἁγ. Ἰωάννης», ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 83 τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου ν' ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἡ προκήρυξις ἡμῶν αὕτη θέλει ἀναγνωσθῆ ἐπ' ἐκκλησίας καὶ τοιχοκολληθῆ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐπιμελεῖα δὲ καὶ διαπύλαις τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας θέλει δημοσιευθῆ ἐν τινι ἐχχωρῶ ἐφημερίδι, ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία» καὶ μὴ τῶν ἐφημερίδων τῆς πρωτεύουσος. † Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός.

† Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Χηρευσάσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ἀγ. Δημητρίου τῆς πόλεως Ἀμφικλειᾶς προσκαλεῖ συναφᾶ τῷ ἄρθρῳ 81 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμῖαι τῆ 8 Φεβρουαρίου 1934. Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

† Ἱ. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου καὶ Κέας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευσάσας θέσεις τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν: ἀγ. Ἰωάννου Μουστάδος Τήνου, ἀγ. Τριᾶδος Χατζηράδου Τήνου, ἀγ. Παρασκευῆς Ὑστερῶν Τήνου, ἀγ. Ἀναργύρων Μεγάλῃ Τήνου, Ζωοδόχου Πηγῆς Ἐπισκοποῦ Κορθίου, Μεταμορφώσεως Λαρυδιάς Κορθίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς ἰ. μητροπόλεως, τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου νὰ προβάωμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων, διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Ἐριμουπόλει Σύρου τῆ 14 Μαρτίου 1934. † Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου καὶ Κέας Φιλάρετος.

† Ἱ. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Προκειμένου ν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν θέσιν ἐφημερίου Γαλλαντίου—Τριπόλεως, προσκαλοῦνται οἱ ἔχοντες τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἱερατευθῶσι εἰς αὐτῶν, ὅπως μέχρι τῆς 15ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰς ἐγγράφους αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν συμφώνως τῷ νόμῳ. † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.